

Nesăbuița Regelui

Cam după vreo trei săptămâni, ultimul dintre Regii Narniei stătea sub stejarul falnic care crescuse lângă intrarea în cabana lui de vânătoare, unde rămânea adeseori și câte zece zile ca să se bucure de vremea plăcută de primăvară. Era o căsuță joasă, cu acoperiș de stuf, nu departe de capătul răsăritean al ținutului numit Pârloaga Felinarului și ceva mai sus de locul unde se întâlneau cele două râuri. Îi plăcea să trăiască acolo simplu și după pofta inimii, departe de rânduiala și de pompa cetății Cair Paravel. Îl chema Tirian și avea între douăzeci și douăzeci și cinci de ani; avea deja umeri lați și puternici, precum și mâini și picioare musculoase, însă doar un început de bărbuță. Avea ochi albaștri și chipul unui om care nu se teme și e cinstit.

Nu era nimeni cu el în dimineața aceea de primăvară, în afara prietenului său cel mai îndrăgit, Inorogul Jewel. Cei doi se iubeau ca frații și fiecare îi salvase viața celuilalt în războaie. Creatura maiestuoasă stătea lângă scaunul Regelui, cu gâtul răsucit și lustruindu-și cornul albastru de trupul alb ca spuma laptelui.

— Nu mă văd ridicând un deget azi, Jewel, spuse Regele. Mi-e gândul doar la vestea asta minunată. Crezi c-o să ne mai ajungă și altele la urechi?

Respect pentru — Sunt cele mai bune vești de care s-a auzit în timpul nostru, al taților sau al bunicilor noștri, Sire, dar asta doar dacă sunt adevărate, răspunse Jewel.

— Păi cum ar putea fi altfel decât adevărate? făcu Regele. E mai mult de-o săptămână de când primele păsări au ajuns în locul ăsta și ne-au spus: Aslan e aici, Aslan s-a întors în Narnia. Pe urmă au dat zvon veve-rițele. Nu-l văzuseră, dar spuneau că pot pune capul jos că Aslan umbla prin pădure. Apoi a venit Cerbul. A zis că-l văzuse cu ochii lui, departe de-aici, la lumina lunii, undeva prin Pârloaga Felinarului. După el a apărut bărbatul ăla oacheș și cu barbă, negustorul din Calor-men. Cei din Calormen nu sunt ca noi și nu dau două cepe degerate pe Aslan, dar bărbatul nu se îndoia că so-sirea lui era aievea. În fine, azi-noapte a venit Bursucul, care-l văzuse și el pe Aslan.

— Așa e, Sire, și îi cred pe toți, rosti Jewel. Dacă par că mă îndoiesc e doar din cauză că prea mare e bucuria ca s-o las să mă cuprindă. Aproape că e prea frumos ca să fie adevărat.

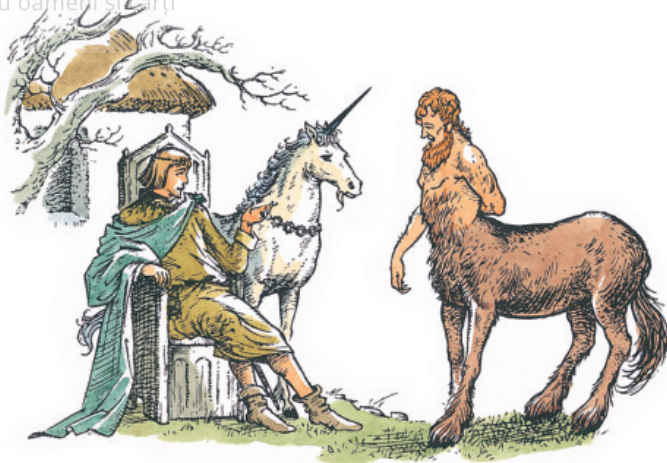
— Da, întări Regele, cu un suspin adânc, aproape ca un fior de plăcere. E peste tot ce-am nădărdit vreodată de la viață.

— Ascultă! zise Jewel, înclinându-și capul și ciulind urechile.

— Ce e? întrebă Regele.

— Zgomot de copite, Sire, răspunse Jewel. Un cal în galop. Un cal foarte greu. Pesemne că e unul dintre Cen-tauri. Aha, ia uite-l.

Un Centaur uriaș, cu o barbă aurie, cu sudoare ca de om pe frunte și cu sudoare ca de cal pe crupele castanii, se apropie în grabă de Rege, se opri și se înclină.

— Slavă ție, Regele meu! tună el cu un glas ca de taur.

— Pace ție! răspunse Regele, uitându-i-se peste umăr spre ușa cabanei de vânătoare. Un pocal de vin pentru nobilul Centaur. Fii binevenit, Roonwit. Trage-ți suflul și pe urmă spune-ne ce vânt te-aduce.

Un paj ieși din casă ducând un ditamai pocalul de lemn, cioplit cam ciudat, pe care i-l înmână Centaurului. Acesta ridică pocalul și spuse:

— Beau mai întâi pentru Aslan și adevăr, Sire, iar apoi pentru Maiestatea Voastră.

Dădu peste cap vinul (care-ar fi putut sătura șase oameni) și-i înapoie pocalul gol pajului.

— Așa, Roonwit, zise Regele. Ne aduci și alte vești despre Aslan?

Roonwit își luă un aer grav și se încruntă puțin.

— Sire, începu el. Știi bine cât de mult am trăit și-am cercetat stelele, fiindcă noi, Centaurii, avem o viață mai

lungă decât voi, Oamenii, ba chiar și decât cei de felul vostru, Inorogule. De când sunt n-am văzut lucruri mai rele scrise în ceruri decât am văzut, noapte de noapte, de la începutul anului. Stelele nu spun nimic despre venirea lui Aslan, despre pace sau despre bucurie. Și știu din zodiacele mele că planetele nu s-au mai aliniat atât de rău de cinci sute de ani. Aveam oricum de gând să dau fuga aici și s-o previn pe Maiestatea Voastră că Narnia e amenințată de un rău fără pereche. Numai că aseară mi-a ajuns la urechi zvonul că s-ar fi întors Aslan în Narnia. Să nu crezi poveștile astea, Sire. Stelele nu mint niciodată, pe când Oamenii și Fiarele, da. Dacă Aslan chiar s-ar întoarce în Narnia, stelele ar fi prezis-o deja. Dacă ar veni cu adevărat, toate stelele alese s-ar aduna în cinstea lui. Totul e o minciună.

— O minciună! strigă Regele mânios. Care-ar fi creatura din Narnia sau din lume care-ar îndrăzni să mintă despre așa ceva?

Și, fără să-și dea seama, își duse mâna la mânerul sabiei.

— Asta nu știu, stăpâne, spuse Centaurul. Știu însă că e plin pământul de mincinoși, pe când stelele nu mint niciodată.

— Mă întreb, zise Jewel, dacă nu cumva Aslan a venit *chiar dacă* toate stelele au prezis altceva. Nu e sclavul stelelor, ci Făcătorul lor. Oare nu se spune în toate poveștile că nu e un Leu Îmblânzit?

— Bine zis, bine zis, Jewel, se aprinse Regele. E taman cum spui: *nu e un Leu Îmblânzit*. Așa stă scris în multe basme.

Roonwit tocmai ridicase mâna și se aplecase în față ca să-i spună ceva de la obraz Regelui, când deodată

Respect întoarseră capetele tustrei și auziră un vaier care se apropia cu repezeală. Pădurea era atât de deasă spre apus, încât încă nu văzură cine era nou-venitul. Însă nu trecu mult și-i auziră cuvintele.

— Vai, vai și iar vai! strigă vocea. Vai de frații și de surorile mele! Vai de sfinții copaci! Pădurile sunt date pieirii. Toporul se repede asupra-ne. Suntem doborâte la pământ. Copacii falnici cad și cad și iar cad.

După ultimul „cad“, cine vorbise se arătă privirilor. Semăna cu o femeie, dar era atât de înaltă, încât avea capul la același nivel cu al Centaurului, și pe de altă parte semăna și cu un copac. E greu de explicat dacă n-ați văzut niciodată o Driadă, dar inconfundabilă pentru cei care-au văzut – o culoare, un glas și un păr cu totul altfel. Regele Tirian și cele două Fiare își dădură seama imediat că era nimfa unui fag.

— Dreptate, Regele și stăpânul meu! strigă ea. Ajută-ne. Ocrotește-ți oamenii. Ne doboară la pământ în Pârloaga Felinarului. Patruzeci de trunchiuri falnice ale fraților și surorilor mele au fost deja doborâte.

— Ce spui, domniță? Se taie copacii din Pârloaga Felinarului? Sunt uciși copacii vorbitori? se înfurie Regele, sărind în picioare și scoțându-și sabia. Cum îndrăznesc? Și *cine* îndrăznește? Pe coama lui Aslan...

— Aaah, icni Driada, scuturându-se ca răvășită de durere, de mai multe ori, de parc-ar fi îndurat lovitură după lovitură.

Pe urmă se prăbuși fulgerător într-o parte, ca și cum i-ar fi cosit cineva picioarele. Preț de o clipă o văzură zăcând moartă în iarbă, după care se făcu nevăzută. Știură cu toții ce se petrecuse. Copacul ei, aflat la câteva leghe depărtare, fusese tăiat.

Pentru câteva clipe Regele simți o durere și o furie atât de mare, încât nici nu putu vorbi. Pe urmă spuse:

— Hai, prieteni. Trebuie s-o luăm pe râu în sus cât putem de repede și să-i găsim pe ticăloșii care-au făcut mișelia asta. N-o să las pe niciunul în viață.

— Cu dragă inimă, Sire, zise Jewel, însă Roonwit se grăbi să-l sfătuiască:

— Sire, fii cu băgare de seamă, chiar dacă mânia ta e dreaptă. Se petrec lucruri ciudate. Dacă acolo în vale sunt răzvrățiți cu arme, noi trei suntem prea puțini ca să le ținem piept. Dacă binevoiești să aștepti până...

— Nu mai aștept nicio clipită, i-o tăie Regele. Dar cât timp Jewel și cu mine o luăm înainte, tu fugi în galopul cel mai mare până la Cair Paravel. Ia inelul ăsta, ca semn că vii din partea mea. Adună douăzeci de oșteni înarmați până-n dinți și călare, tot douăzeci de Câini

Vorbitori, zece Pitici (ai grijă să fie arcași de temut), unul sau doi Leoparzi și pe Uriașul Stonefoot. Vino cu ei după noi cât poți de repede.

— Cu dragă inimă, Sire, zise Roonwit.

Se întoarse pe dată și porni în galop spre răsărit, de-a lungul văii.

Regele o luă din loc cu pas mare, uneori bombănind ca pentru sine, alteori încleștându-și pumnii. Jewel îl însoți fără să scoată o vorbă, așa că nu se mai auzi nimic dinspre ei, în afara clinchetului slab al unui lanț mare de aur pe care-l avea la gât Inorogul și a zgomotelor pe care le făceau cele două picioare și patru copite.

În scurtă vreme ajunseră la Râu și prinseră să urce de-a lungul lui, pe o potecă acoperită cu iarbă: aveau apa în stânga și pădurea în dreapta. Nu trecu mult și ajunseră în locul unde terenul se povârnea și pădurea deasă cobora până pe malul apei. Poteca, sau ce rămăsese din ea, se vedea acum pe malul de miazăzi, așa că trebuia să străbată Râul printr-un vad ca să ajungă la ea. Apa îi ajungea lui Tirian la subsuori, însă Jewel (care avea patru picioare și prin urmare se ținea mai bine) se întoarse spre dreapta, ca să reziste la forța cursului de apă, iar Tirian își trecu brațul vânjos pe după gâtul Inorogului și în felul ăsta ajunseră în siguranță pe malul celălalt. De supărare, Regele nici nu băgase de seamă cât de rece era apa. Dar bineînțeles că de îndată ce ajunseră pe mal își șterse sabia cu mare grijă pe umărul mantiei, care era singura porțiune uscată.

Pe urmă o porniră spre apus, având Râul în dreapta și Pârloaga Felinarului în față. Făcuseră cam o leghe când se opriră și vorbiră amândoi în același timp. Regele întrebă „Ce-o fi asta?“, iar Jewel zise „Ia uite!“